

[Ministeren for handel, industri og søfart.]
 restriktioner for det indenlandske forbrug. Denne stadige afvikling af restriktionerne har for den danske befolkning betydet flere varer, bedre varer og billigere varer, og den har givet det danske erhvervsliv friere og sundere arbejdsvilkår. Denne udvikling har været baseret på og er gået hånd i hånd med regeringens anstrengelser for at bekæmpe den inflation, der truede landets økonomi ved regeringens tiltræden. Vi kan med tilfredshed konstatere, at den opbygningslinie i vor økonomi, som blev påbegyndt i 1951, er blevet fortsat i 1952.

Et spørgsmål melder sig naturligt: Hvordan vil udsigterne for Danmarks økonomi være for 1953? Det er naturligvis altid svært at bedømme den fremtidige økonomiske udvikling, ikke mindst fordi vi her i landet i så høj grad er afhængige af konjunkturforløbet i udlandet. Forholdet er vel det, at der ikke foreløbig er udsigt til generel stigning i priserne. Det kraftige internationale prisfald i begyndelsen af 1952 har ført over i en vis stabilisering. Prisudviklingen kan således ikke formodes foreløbig at give noget incitament til at forcere importen med henblik på lagerforøgelse. Den økonomiske aktivitet her i landet må vel i den nærmeste tid skønnes at ville vise en svagt stigende tendens. Vi har i 1952 haft en meget betydelig kornhøst, som vil sætte sig spor i en stor del af 1953, og dette forhold må betyde relativt gode vilkår for fremstillingen af landbrugsvarer til eksport. Man må nok påregne, at industrieksporten fremover vil møde visse afsetningsvanskeligheder på grund af stigende konkurrence, afspærringsforanstaltninger og valutavanskeligheder m. v. i køberlandene. Nogen stigning kan man derfor næppe påregne, men man tør vel foreløbig håbe på nogenlunde opretholdelse af denne del af eksporten.

Det er regeringens hensigt fortsat at forfølge sit opstillede mål: at afvikle restriktionerne og frigøre udenrigshandelen. Det må imidlertid som hidtil ske under hensyntagen til de internationale muligheder for at tilvejebringe rimelige konkurrencevilkår for dansk erhvervsliv, så at dansk produktion og beskæftigelse ikke bringes i fare på ubillig måde. Samtidig må vi fortsætte vore anstrengelser for at opbygge en tilstrækkelig valutareserve.

Vi har altså endnu ikke nået det tids-

punkt, da vareforsyningsloven vil kunne falde bort. Man kunne rejse det spørgsmål, om lovens affattelse på alle punkter passer til problemstillingen, som den foreligger i dag. I det store og hele må man vist sige, at loven er et brugbart instrument, som endnu ikke kan undværes til at løse de foreliggende opgaver. Det er mit håb, at den administrative afvikling af de foranstaltninger, loven danner grundlag for, vil kunne fortsætte i det kommende år.

Med henblik på den diskussion, der fandt sted i folketinget under lovforslagets behandling dér, vil jeg gerne sige, at der i løbet af 1950 skete det, at bankernes valutastilling forringedes med 286 mill. kr.; Marshallhjælpen i dette år androg 436 mill. kr., og samtidig blev der foretaget afdrag på statsgælden m. v. til udlandet på 67 mill. kr. Hvis vi ikke havde modtaget Marshallhjælp og ikke havde afdraget på statsgælden til udlandet, ville valutastillingen i 1950 have været forringet med 655 mill. kr., eller med andre ord underskuddet på den løbende valutabalace, driftsunderskuddet, som man kan kalde det, androg i 1950 655 mill. kr. I 1952 forbedredes bankernes valutastilling med 315 mill. kr., Marshallhjælpen androg i dette år kun 56 mill. kr. Samtidig foretoges afdrag på statsgælden med 177 mill. kr. Ser vi bort fra disse to kapitalposters indflydelse på valutabalancen, når vi til, at der i 1952 var et overskud på den løbende balance, d. v. s. et driftsoverskud på 436 mill. kr.

Forretningen Danmark har med andre ord forvandlet et driftsunderskud på 655 mill. kr. i 1950 til et driftsoverskud på 436 mill. kr. i 1952, d. v. s. at driften eller valutabalancen, bortset fra kapitalbevægelserne, i løbet af to år er forbedret med 1 091 mill. kr., eller med andre ord en forbedring på godt 1 milliard kroner. Ved opgørelsen af de ændringer, der har fundet sted i valutastillingen, har man selvsagt set bort fra den forbedring i bankernes valutastilling, der er fremkommet som følge af, at status pr. 31. marts 1951 oversteg den konsoliderede gæld til „Bank of England“ med 492,3 mill. kr.

For en ordens skyld skal jeg blot tilføje, at disse oplysninger er i overensstemmelse med det materiale, som handelsministeriet har modtaget fra nationalbanken.

Med disse bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale det foreliggende lovforslag til hurtig og velvillig behandling.